

la, els dormitoris al voltant. Tot, dalt i baix, respira el segle passat. Mobiliari, quadres, records i objectes, tot viu el XVIII i XIX, les èpoques creueres d'aquestes cases pairals.

Sobre la gran taula, el Sr. Padró, revivint l'amor i la tradició del nom que representa, va exposar l'arbre familiar, molt extens, estudiat en molts detalls. Allà consta que en 1659, Catarina Padró, filla d'Isidre i Margarida Camps, es casà amb en Jaume Trias, l'amo de Can Magre, entroncat, sens dubte, amb Can Trias. De llavors començarà la pertinença a Can Padró, i també el que, a no tardar, Can Magre seria portat per masovers i no per propietaris directes. Res més hi ha de tradició escrita.

Parla de Can Magre, que ha sigut modificada en diferents ocasions, adaptant-la als temps. Parla del rec, que pren l'aigua de Les Barbotes i em repeteix el fet, ja conegut, però que ell volgué experimentar personalment, que l'aigua ve del Mogent. Que ho comprovà tirant-hi mangre i que donà senyal passats uns dies. La finca, actualment té unes 10 hectàrees, la major part al pla i també sobre la carretera.

De la casa, el més important és el portal, sobre el qual està la Creu, un anagrama TRIAS i la data 1597.

Recorda els masovers, fins el besavi de l'actual Maria, en Julià, que moriria poc abans de la guerra, corbàt, aficionat al bestiar i animals; a vegades portava un gat sobre l'espatlla. Del seu record i tradició, sempre a Can Magre hi hagué la mateixa família de masovers.

Restem encara un temps a Palau. Diu de la seva família, dels seus 80 anys, de la seva mare D.ª Mercè Padró Torras, que morí als 96 anys, el 1962, i del pare Aberci Comalrena de Sobregrau. Que per diverses voltes consecutives i per conservar el nom Padró els seus avant-passats, pubills, sollicitaren i lograren el canvi de noms.

Parla dels fills i d'ell, al front de la casa des de fa 10 anys, que havia seguit la vida en activitats comercials i representacions industrials, essencialment en dues cases de projecció nacional, que li donaren coneixences en molts altres camps. I ara permeteu-me un esment que em fa referència personal. És el cas que aquest Sr. Ricard, coincidint casualment a Can Magre, vengué al meu sogre, el Dr. Bonet, el primer cotxe que tingué, un dels Ford que utilitzà, per allà l'any 1925.

De nou vaig ésser a Can Magre. La Maria i el seu marit Josep, i també la Núria de Can Gol. Parlàrem de la casa, de la finca, records, canvis, dels passats.

La casa es gairebé quadrada, massissa, i àmplia. Una tanca metàl·lica supleix l'antic portal rodó que donava entrada a l'era. Ja no és era, és pati, encerclat pels estables, vells, a l'esquerra, i també a la dreta, en part nous. Admirables els desmais, altíssims, junt al rec, com també l'alzina no pas lluny, vora l'aigua. La façana ben original, rematada tot el dalt seguint un dibuix que també potser recorda Can Brustenga.

Destaca el portal, amb els gravats ja dits i també la porta del corral, a la dreta, rectangular, de pedra vella. Les altres finestres, cuina, pis i golfes,